

1. משנה מסכת אהלות פרק ז' משנה ו'

האשה שהיא מקשה לילד מחתכין את הולד במעיה ומוציאין אותו אברים מפני שחייה קודמין לחייו יצא רובו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש:

2. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף ע"ב עמוד ב'

אמר רב הונא: קטן הרודף ניתן להצילו בנפשו. קסבר: רודף אינו צריך התראה, לא שנא גדול ולא שנא קטן. איתיביה רב חסדא לרב הונא: יצא ראשו אין נוגעין בו, לפי שאין דוחין נפש מפני נפש. ואמאי? רודף הוא! - שאני התם, דמשמיא קא רדפי לה.

3. רש"י מסכת סנהדרין דף ע"ב עמוד ב'

יצא ראשו - באשה המקשה לילד ומסוכנת, וקתני רישא: החיה פושטת ידה וחותכתו ומוציאתו לאברים, דכל זמן שלא יצא לאויר העולם לאו נפש הוא וניתן להורגו ולהציל את אמו, אבל יצא ראשו - אין נוגעים בו להורגו, דהוה ליה כילוד ואין דוחין נפש מפני נפש

4. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף נ"ז עמוד ב'

אשכח רבי יעקב בר אחא דהוה כתיב בספר אגדתא דבי רב: בן נח נהרג בדיין אחד, ובעד אחד... משום רבי ישמעאל אמרו אף על העוברין. מאי טעמיה דרבי ישמעאל? - דכתיב +בראשית ט' + שפך דם האדם באדם דמו ישפך, איזהו אדם שהוא באדם - הוי אומר זה עובר שבמעי אמו.

5. תוספות מסכת סנהדרין דף נט עמוד א'

ליכא מידעם דלישראל שרי - ...ועל העוברים דעובד כוכבים חייב וישראל פטור אע"ג דפטור מ"מ לא שרי

6. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סט עמוד ב'

בת כהן שנישאת לישראל ומת... אמר רב חסדא: טובלת ואוכלת עד ארבעים, דאי לא מיעברא - הא לא מיעברא, ואי מיעברא - עד ארבעים מיא בעלמא היא.

7. תלמוד בבלי מסכת ערכין דף ז עמוד א'

א"ר נחמן אמר שמואל: האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת, מביאין סכין ומקרעים את כריסה ומוציאין את הוולד.

8. תורת האדם שער המיחוש - ענין הסכנה

תנן (נדה מ"ד א') גבי תינוק בן יום אחד וההורגו חייב, ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא, וקרא נמי כתיב דמשלם דמי ולדות, אפילו הכי לענין שמירת מצות מחללין עליה, אמרה תורה חלל עליו שבת אחת שמא ישמור שבתות הרבה. הלכך אפי' בהצלת עובר פחות מכן ארבעים יום שאין לו חיות כלל מחללין עליו כדעת בעל הלכות.

ואיכא דסבירא ליה שאין מחללין משום נפלים, אלא עוברה שהריחה חששא דמיתה דידה היא, שכל המפלת בחזקת סכנה. וטעמא דיושבת על המשבר שמתה טעמא אחרינא הוא דכיון שמתה הרי הוא כילוד, לאו ירך אמו הוא ולא בדידה תלי אלא חי הוא ודלת ננעלה בפניו, ליכא אלא דלא הוי ליה חזקה דחיותא, וספק נפשות להקל.

9. רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק א' הלכה ט'

הרי זו מצות לא תעשה שלא לחוס על נפש הרודף. לפיכך הורו חכמים שהעוברה שהיא מקשה לילד מותר לחתוך העובר במיעיה בין בסם בין ביד מפני שהוא כרודף אחריה להורגה, ואם משהוציא ראשו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש וזהו טבעו של עולם.

10. שו"ת שרידי אש סימן קכ"ז

אשה שחלתה הריונה במחלת אדמת אשר לפי דעת הרופאים, הילדים הנולדים מהריון שכזה הם רובא דרובא חרשים או שוטים גמורים או סומים, ועפ"י החוק השורה באנגליה מחוייבים הרופאים להפיל את העובר אחרי עבור שלושה חדשים להריון, בזמן זה מתברר טיב אותה המחלה. והשאלה היא אם מותר לרופא ישרא לעסוק בהפלת ולד אם המעוברת היא ישראלית או אף אם היא נכרית....

וצ"ל לפי הרמ"א כיון דמצינו בגמ' ערכין ז' דמותר לחלל עליו את השבת וש"מ דיש בו מצות פקו"נ שדוחה את השבת, וכיון דיש בו מצות פקו"נ בע"כ שיש בהריגתו איסור של שפ"ד ולכן צריכין לומר דהא דמותר להרוג את העובר במקום איסור של שפ"ד הוא רק בשביל שהוא רודף, דבלא"ה אסור לעבור על שפ"ד אפי' במקום שיש פקו"נ לאחר... אלא דס"ל להרמ"א דנהי דאין חייבין מיתה על רציחת עובר זהו רק מגזה"כ, אבל לענין פקו"נ דמא דעובר עדיף כדמא דנפש גמור, ואין דוחין פקו"נ דעובר בשביל פרו"נ דאם, ורק במקום שיש בו דין רודף דוחין פקו"נ דעובר וזה ג"כ מגזה"כ בדין רודף.

11. הרב איסור יהודה אונטרמן נועם ד'

ולפי מה שהעלינו כי בהריגת עובר יש איסור של אביזרייהו דרציחה יתברר לנו דין חדש כי זה נכלל בדין שפ"ד לגבי יהרג ואל יעבר כשאונסים אותו על כך.

12. שו"ת ציץ אליעזר חלק יג סימן קב

הפסקת הריון בגלל המחלה הנקראת תייסקס כאשר מאבחנים את המחלה בעובר כעבור שלשה חדשים מההריון.

והנה אחרי העיון בדבר בכובד ראש בכל צדדי הנתונים שבבעיה האמורה, נלפענ"ד על יסוד הבירורים הנרחבים שכתבתי בדבר הפסקת הריון בספרי שו"ת צ"א חלק ט' סי' נ"א שער ג' על שלשת פרקיו הארוכים. כי שבמקרה המיוחד הזה אשר תוצאות כה חמורות בכנפיו עם המשכת ההריון והלידה, אפשר להתיר הפסקת הריון עד שבעה חדשים, ובאופן שבביצוע הפסקת ההריון לא יהא כרוך בשום סכנה לאם. משבעה חדשים והלאה הדבר כבר יותר חמור, (והחומרא בזה אז כבר הוא יותר מדעת נוטה ומסברת הכרס כביטוי של החו"י להלן באות ד'). מכיון שבמלאות ז' חדשים בא כבר הולד בהרבה מקרים לידי גמרו. ואסביר בזה את דעתי זאת בקצרה...

ברור ופשוט הדבר בהלכה, דישראל אינו נהרג על העוברין, ומלבד דעה יחידית סוברים הפוסקים שאיסור מיהא ישנו, אבל דעת הרבה מהפוסקים שהאיסור אינו אלא מדרבנן, או הוא רק משום גדר בנינו של עולם, אבל מחמת איבוד נפשות אין נדנוד כלל, ומשום כך מתיר בשו"ת מהרי"ט ח"ט סי' צ"ז - צ"ט לסדר בישראלית הפלת ולד בכל היכא שהדבר נחוץ משום רפואת אמו, אפילו באין סיבה של פקו"נ לאם...

וא"כ הגע בעצמך האם יש צורך, צער וכאב, יותר גדול מזה של נידוננו, אשר יגרם לאם בהולד לה יצור כזה, שכולו אומר יסורים ומכאובים ומיתתו בטוח במשך מספר שנים, ועיני ההורים רואות וכלות באין לאל ידם להושיע?

...ומה שראיתי שמביאים בשם המשך חכמה ר"פ ויקהל שכותב שההורג עובר חייב מיתה בידי שמים, וכן משו"ת צפנת פענח ח"א סי' נ"ט שכותב שהוא בגדר שפ"ד, הנה בספרי שם סופ"ג ציינתי בעצמי לדבריהם, אבל לעומת זה תמכתי יסודותי על מה שהבאתי שם לעומתם אמבואה דספרי דלא סברי כן למעשה